

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/75/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124365221
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124365221.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ľubice Bajzovej v spore žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, XXX XX H., zastúpenému: JUDr. Andrej Gara, advokát so sídlom Štefánikova 14, 811 05 Bratislava, IČO: 30 850 436 proti žalovanej: A. I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX H., zastúpenej: JUDr. Roman Henčel, advokát so sídlom G. Švéniho 8, 971 01 Prievidza, IČO: 51 007 746, o zaplatenie 128,15 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 8C/9/2025-150 zo dňa 15. mája 2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi istinu 128,15 Eur spolu s úrokom z omeškania 8,15 % p. a. zo sumy 128,15 Eur od 11.01.2025 do zaplatenia podľa § 415, § 420 ods. 1, § 420 ods. 3, § 143 a § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 nariadenia vlády 87/1995 Z. z. a § 7 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP) s ohľadom na nepatrný neúspech v konaní po pripustenej zmene v časti úroku z omeškania.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa voči žalovanej domáhal náhrady škody vo výške 128,15 Eur s príslušenstvom, ktorá spočívala v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z H. do H. a späť a nákladoch na ubytovanie a za ktorej vznik zodpovedá žalovaná tým, že neposkytla potrebnú súčinnosť. V zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia žalovaná podľa žalobcu porušila svoju prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka, čím vedome spôsobila žalobcovi škodu, nakoľko jej zámer zmať styk žalobcu s maloletým a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady bol vopred daný. Žalobca a žalovaná vedú na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019 konanie o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas do rozvodu a konanie o rozvod a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, ktoré je vedené na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/91/2019. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 23.06.2022 zmenil rozhodnutie Okresného súdu Prievidza č. k. 18P/54/2019-2555, ktorým upravil styk tak, že žalobca je oprávnený stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9:00 h. do 18:00 h. bez prítomnosti žalovanej, ktorá je povinná maloleté dieťa na stretnutie

so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného prevezme pred kultúrnym domom v H., J. K. J. a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti. V prípade, že sa styk žalobcu s maloletým neuskutoční v súdom určenom čase z dôvodu objektívnej prekážky na strane dieťaťa, žalovaná je povinná umožniť žalobcovi styk s maloletým v rovnakom rozsahu v náhradnom termíne. Žalovaná vykonateľné súdne rozhodnutie dobrovoľne nerešpektuje, sústavne bráni v styku žalobcu s maloletým a rôznymi obštrukciami a prieťahmi tak žalovaná zmarila viacero stykov žalobcu s maloletým. Žalovaná si kladie vlastné podmienky pre styk žalobcu s dieťaťom a vytvára obštrukcie, ktorými sa snaží mylne vyvolávať dojem, že ona je síce ochotná dodržiavať súdne rozhodnutie, ale podľa tvrdení žalovanej to údajne objektívne prekážky na strane dieťaťa neumožňujú. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia šiel dňa 20.08.2022 prevziať maloletého a za účelom tohto stretnutia pricestoval z miesta bydliska. Pred príchodom žalobca upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, čo sa zaobišlo bez náležitej odozvy žalovanej. Žalovaná žalobcovi stručne oznámila, že maloletý odmieta realizáciu styku, žalobcovi dané skutočnosti nepreukázala a nedovolila mu vidieť dieťa, zo strany žalobcu bola privolaná hliadka príslušníkov PZ. Cesta žalobcu z miesta bydliska - F. G. XXXX/XX, XXX XX H. do miesta styku - L. E. H., K. J. XX, XXX XX H. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, t. j. z H. do H. 186 km a z H. do H. 186 km. V zmysle § 7 ods. 1 a 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách si žalobca nárokoval základnú náhradu vo výške 79,24 Eur a náhradu za spotrebované pohonné látky vo výške 48,91 Eur (prepočítanú v zmysle spotreby pohonných látok uvedených v technickom preukaze a údajov štatistického úradu v týždni od 15.08.2022 do 21.08.2022). Pre vyčíslenie nároku na náhradu škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch na cestu za účelom realizácie styku použitie zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách podľa žalobcu zodpovedá ustálenej súdnej praxi.

1.3. Žalovaná uviedla, že vyjadrenia žalobcu týkajúce sa marenia stykov nesúvisia s predmetom konania a mala za to, že žalobca tieto uvádza účelovo s cieľom navodiť dojem, že matka bráni žalobcovi v styku s maloletým synom. Tvrdenia žalobcu sa podľa žalovanej nezakladajú na pravdivých skutočnostiach, pričom nepravdivosť tvrdení žalobcu bola žalovanou riadne preukázaná v konaní pred súdom. Maloletý syn je pravidelne vystavovaný stresovým situáciám, ktoré sú spôsobené práve konaním žalobcu, kedy bez ohľadu na záujem a požiadavky maloletého privoláva policajnú hliadku a žiada, aby žalovanú opustil na dlhšie časové obdobie, čo spôsobuje u maloletého rozrušenie. Otec trvá na prespatí maloletého, čo nie je v súlade s vykonateľným rozhodnutím. V žiadnom prípade za zmarenie styku žalobcu s maloletým nezodpovedá a teda nemôže byť zodpovedná ani za vznik škody, ktorej náhradu si žalobca v konaní uplatňuje. Absentuje príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a vznikom škody. Žalovaná nesúhlasila s náhradou cestovných výdavkov a s nesprávne uplatneným úrokom z omeškania. Poukázala na skutočnosť, že strany sú stále manželia a náklady žalovaného na cestu sú náklady, ktoré by mali byť uhradené zo spoločného majetku a žalovaná tak sama sebe škodu spôsobíť nemohla. Navyše zmluva o výpožičke je bezodplatný právny úkon a pokiaľ k nej boli uzatvárané ďalšie dodatky, bolo tomu tak účelovo až po obrane žalovanej.

1.4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní mal preukázané, že Krajský súd Trenčín rozsudkom zo dňa 23.06.2022 zmenil rozhodnutie Okresného súdu Prievidza č. k. 18P/54/2019-2555, ktorým upravil styk tak, že žalobca je oprávnený stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9:00 h. do 18:00 h. bez prítomnosti žalovanej, ktorá je povinná maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v H., J. K. J., pred kultúrnym domom, prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti. V prípade, že sa styk žalobcu s maloletým neuskutoční v súdom určenom čase z dôvodu objektívnej prekážky na strane dieťaťa, žalovaná je povinná umožniť žalobcovi styk s maloletým v rovnakom rozsahu v náhradnom termíne. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia šiel dňa 20.08.2022 prevziať maloletého a za účelom tohto stretnutia pricestoval z miesta bydliska. Pred príchodom žalobca upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy.

1.5. Podľa súdu prvej inštancie žalovaná zavinene zmarila styk dieťaťa s otcom v rozhodný deň, keď bez objektívneho dôvodu odmietla dieťa žalobcovi odovzdať. Nešlo teda o nesplnenie si prevenčnej

povinnosti v zmysle § 415 OZ, ktorú by nespĺnila vtedy, keď by existujúcu objektívnu okolnosť včas neoznámila, ale naopak, išlo o priame porušenie povinnosti styk umožniť podľa právoplatného rozhodnutia súdu, teda žalovaná zodpovedá za škodu podľa

§ 420 ods.1 OZ. Mal za preukázané, že dňa 20.08.2022 sa otec maloletého v súlade

s vykonateľným rozhodnutím dostavil do miesta bydliska maloletého, kde si ho mal od matky prevziať. Matka maloletého bola podľa predmetného rozhodnutia povinná maloleté dieťa na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť a stretnutie s otcom umožniť. Súd prvej inštancie mal vzhľadom na predložené dôkazy za to, že matka si nespĺnila takto uloženú povinnosť. Súčasťou uložených povinností matky je totiž aj riadna príprava maloletého na styk, čím sa rozumie nie len fyzická príprava (zabezpečenie oblečenia a pod.), ale aj psychická príprava maloletého. Povinnosť maloletého na styk s otcom riadne pripraviť po psychickej stránke znamená povinnosť matky aktívne maloletého k stretávaniu s otcom motivovať, a to vrátane režimového nastavenia maloletého na dodržiavanie termínov stretnutia určených súdom či využitia odborného psychologického poradenstva. Jej súčasťou je tiež povinnosť zdržať sa pred maloletým akéhokoľvek konania, či vyjadrení, ktoré by mohli maloletého od stretnutia s otcom odradiť. Z predmetného rozhodnutia okresného súdu, ako aj vyjadrení účastníkov v konaní je zrejmé, že medzi nimi prebieha v otázke starostlivosti o maloletého dlhodobý konflikt, cez ktorý sa ani jedna strana nevie preniesť. Z vykonaného dokazovania okresného súdu vyplýva, že napriek týmto konfliktom má otec s maloletým vytvorený pozitívny vzťah, ktorý chce naďalej rozvíjať. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že vzhľadom na nízky vek maloletého

a na jeho v zásade pozitívny vzťah k otcovi, bolo v silách a možnostiach matky dostatočne maloletého pripraviť na styk tak, aby sa tento mohol riadne uskutočniť. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietaniu maloletého tak, ako sa to snaží prezentovať žalovaná. Žalovaná mala dostatočný časový priestor na to, aby využila pomoc kolízneho opatrovníka pri motivácii maloletého dieťaťa na prípravu styku s otcom s tým, že pri Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza pôsobí aj odborník z oblasti psychológie,

u ktorého sa matka mohla dožadovať odbornej pomoci, čo sa týka otázky ako riadne a včas motivovať tak maloleté dieťa na styk s otcom. Okrem iného matke nič nebránilo aj v tom, aby kontaktovala súkromného psychológa a požiadala ho o pomoc v otázke riadnej a včasnej prípravy maloletého dieťaťa na styk s otcom, aby dieťa pokojne prijalo a pozitívne vnímalo skutočnosť, že je určený čas, kedy bude dieťa v starostlivosti otca. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd prvej inštancie za to, že matka súdu nepreukázala splnenie svojej povinnosti pripraviť dieťa riadne a včas na styk s otcom, ba naopak bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého na styk s otcom riadne pripraviť a otcovi takýto styk umožniť. Žalovaná bez existencie objektívneho dôvodu neumožnila žalobcovi realizáciu styku s jeho maloletým synom, tvrdiac, že syn tento styk odmieta. Súd prvej inštancie mal za to, že takýto argument žalobkyne nie je objektívnou prekážkou, ktorá by bránila uskutočneniu styku, navyše

s ohľadom na vek dieťaťa, ktoré nevie dostatočne vyjadriť svoju vôľu v otázke stretávania sa s otcom. Takisto mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaná bezprostredne pred tým, ako sa mal podľa rozhodnutia súdu styk otca s maloletým synom uskutočniť, nekomunikovala so žalobcom v dostatočnej miere, vôbec mu nenavrhovala akékoľvek alternatívne riešenia v čase, keď sa žalobca na styk s maloletým už dostavil, napríklad umožniť žalobcovi za jej účasti stretnúť sa s maloletým pred jej domom alebo po dohode na inom vhodnom mieste. Žalovaná žalobcovi dopredu neoznámila, aby z určitého dôvodu za maloletým neprišiel, nakoľko dôvodný argument na to ani neexistoval. Bolo preukázané, že žalovaná styk žalobcovi

s maloletým v uvedenom čase neumožnila vôbec a v konaní nepreukázala, že by sa oň aspoň pokúsila.

1.6. K námietke žalovanej, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom uvedené užíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021 uzavretej na dobu neurčitú, ktorá je bezplatným právnym úkonom, a preto žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov, súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie KS TN sp. zn. 5Co/3/2025, v ktorom odvolací súd s týmto konštatovaním žalovanej nesúhlasil a uviedol, že podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak si zmluvné strany v súvislosti

s opotrebovaním vypožičanej veci dohodli určitú náhradu (porov. uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003). Nebola tak relevantná ani obrana žalovanej, že žalobca nie je vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko podľa zákona č. 283/2002 Z. z.

o cestovných náhradách, v zmysle ktorého vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenájaté (porovnaj R 12/1990). Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalobca bol po dohode s požičiavateľom povinný uhrádzať všetky technické prehliadky, vymieňať opotrebované časti, udržiavať vozidlo

v technickom stave a v súvislosti s tým uhrádzať všetky náklady spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla, kedy vypožičiavateľ znáša cestovné náhrady za používanie predmetného vozidla výlučne sám, čo vyplýva z čl. II bod 5 zmluvy o výpožičke (ochrana pred poškodením, zničením s povinnosťou užívať predmet výpožičky riadne a v súlade s účelom)

a takisto aj z čestného prehlásenia zo dňa 02.12.2024. K otázke amortizácie čo sa týka argumentácie ohľadom výpožičky vozidla dodal, že okrem iného v zmysle rozhodnutia NS SR R 12/1990 nie je zákonnou podmienkou, aby na vyplácanie náhrad muselo ísť o vlastné vozidlo. Súd prvej inštancie takisto poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28Cdo/2369/2003, podľa ktorého i keď zmluva o výpožičke je bezplatná, nie je vylúčená dohoda o určitej náhrade za opotrebovanie vypožičanej veci, pričom v prípade ak si zmluvné strany dohodnú náhradu za opotrebovanie veci, ich dohoda má prednosť. V konaní žalovaná účinne nepoprela tvrdenia žalobcu, že žalobca sa podieľa na poplatkoch na vypožičanom aute ako poistenie vozidla, opravy, údržby, opotrebenie vozidla, výmena oleja či rôzne ďalšie poplatky a náklady, nakoľko je zrejmé, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a práve základná náhrada zohľadňuje amortizáciu, PZP, havarijné poistenie, údržbu či rôzne opravy vozidla, ktoré poplatky sa logicky zvyšujú počtom najazdených kilometrov, ktoré musí žalobca vynaložiť za účelom domáhania sa stykov s vlastným synom, ktoré sa nerealizujú. Pokiaľ navrhovala žalovaná vykonať dokazovanie dopytom na terajšieho zamestnávateľa žalobcu, či predmetné vozidlo užíva so súhlasom zamestnávateľa súkromné motorové vozidlo okrem iného aj na služobné účely s tým, že paušálne náhrady na servis, výmenu pneumatík, možno časti PHM by mu mal refundovať zamestnávateľ, súd prvej inštancie predmetný návrh zamietol a dôkaz nevykonal, nakoľko žalobca poprel, že by v rozhodnom čase nerealizácie styku s maloletým bol zamestnaný v Kooperatíva a. s. Žalovaná na výzvu súdu prvej inštancie nepreukázala, kde bol v rozhodnom čase žalobca zamestnaný, a teda na aký subjekt by sa mal súd obrátiť a s akou konkrétnou otázkou. Nakoľko súd prvej inštancie nedisponoval riadnou špecifikáciou návrhu na vykonanie dôkazu, kedy nebolo zrejmé aký subjekt by mal dopytovať, súd prvej inštancie takýto návrh ako neúplný a vzhľadom na vyššie opísané skutočnosti ako nehospodárny

a s prihliadnutím na sudcovskú koncentráciu konania ako nie včas uplatnený (návrh prednesený až na prvom pojednávaní) nevykonal.

1.7. Pokiaľ sa žalovaná bránila tým, že žalobcovi nemohla vzniknúť škoda, nakoľko nemajú medzi sebou vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, tak súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca užíval osobné vozidlo v zmysle zmluvy o výpožičke (zmluva o predaji vozidla je platnou, v konaní nebol preukázaný opak a žalovaná daný právny úkon nenapadla a nedomáhala sa relatívnej neplatnosti), ktorá vec v zmysle § 143 OZ slúži na osobnú potrebu žalobcu (v rámci toho aj za účelom umožnenia stykov s maloletým) a v zmysle § 143 OZ je vyňatá z režimu BSM. V zmysle rozhodnutia NS SR 3Cdo/113/1993 (R 71/1994) ak zmluvu o vypožičaní motorového vozidla uzavrel len jeden z manželov, nejde o taký úkon, ktorý by sa týkal veci spoločnej obidvom manželom. Z tejto zmluvy je povinný plniť len ten z manželov, ktorý zmluvu uzavrel.

1.8. Súd prvej inštancie mal potom na základe uvedených skutočností za to, že škoda vznikla žalobcovi tým, že zbytočne vynaložil náklady na cestu zo svojho bydliska do bydliska maloletého, a to za účelom uskutočnenia styku, ktorý mu nakoniec nebol umožnený. Zo žaloby vyplýva, že cestu uskutočnil žalobca vlastným/vypožičaným motorovým vozidlom, čo považoval súd prvej inštancie vzhľadom na vzdialenosť, plánovaný začiatok styku s maloletým v obedných hodinách za účelné. Výška cestovného bola určená v súlade so zákonom

č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách vo výške 79,24 Eur a 48,91 Eur. Cesta H. - F. G. do miesta styku H., K. J. M. XX a späť predstavuje vzdialenosť 372 km. V zmysle § 7 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách si žalobca nárokoval základnú náhradu vo výške 79,24 Eur (v zmysle Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z. z.) a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 48,91 Eur, čo riadne preukázal vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok

v SR podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky na prepočet ceny benzínu natural 95 oktánový od 15.08.2022 do 21.08.2022. Pri spotrebe vozidla 7,6 l na 100 km, predstavuje náhrada 372 km:100 km = 3,72x7,6 l = 28,272 litrov, čo v prepočte na ceny benzínu tvorí sumu 48,91 Eur, čo v konaní nebolo sporným a súd prvej inštancie žalobcovi priznal takto uplatnenú náhradu ako náhradu účelne vynaloženú v súvislosti so stykom dieťaťa. Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady za účelom realizácie styku podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách aj v týchto prípadoch, ide o ustálenú súdnu prax,

ktorú reprezentuje okrem iného aj rozhodnutie R 12/90, či rozsudok KS Košice sp. zn. 20Co/9/2020 zo dňa 26.11.2020.

1.9. K príčinnej súvislosti a zavineniu žalovanej mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaná porušením svojej povinnosti uloženej jej rozhodnutím Okresného súdu Prievidza č. k. 18P/54/2019, a to riadne maloletého na styk pripraviť (pričom žalovaná bola s touto povinnosťou uzrozumená, keďže jej bolo rozhodnutie riadne doručené), zaviniť vznik škody žalobcu, ktorý zbytočne vynaložil cestovné náklady. Žalobca vynaložil tieto náklady výlučne za účelom kontaktu s maloletým, pričom tento cieľ bol konaním žalovanej zmareny.

1.10. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 128,15 Eur od 11.01.2025, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanej s tým, že ide o nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím. Žalovaná bola prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až doručením žaloby, preto sa dostala do omeškania deň nasledujúci po doručení žaloby.

2.1. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.

2.2. Uviedla, že žalobcovi neumožnila styk s maloletým z dôvodu, že žalobca ju v rozpore s vykonateľným súdnym rozhodnutím v uvedenom období kontaktoval s tým, že má záujem vykonať styk s maloletým nie na základe vykonateľného súdneho rozhodnutia, ale odvolával sa na akýsi "apel" OS Bratislava IV. v konaní o rozvod manželstva, že si môže maloletého prevziať v sobotu o 09.00 hod a vráti ho matke v nedeľu večer. Aj na základe tohto správania sa žalobcu styk neumožnila, pretože maloletý jednoznačne odmietal styk u otca s prespatím. Dôvody neuskutočneného styku nie je možné pripisovať len na ťarchu žalovanej, nakoľko styk sa neuskutočnil aj na základe reakcie maloletého syna (čo preukázateľne vyplýva z predložených dôkazov), ktorá bola vyvolaná správaním žalobcu, nakoľko žalobca odmietal dodržiavať styk s maloletým v termíne určenom vykonateľným súdnym rozhodnutím. Svojím konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť, nakoľko konala tak, ako jej to vyplýva z príslušných právnych predpisov a právoplatných súdnych rozhodnutí.

2.3. Spochybnila vyčíslenie nákladov žalobcu z dôvodu, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, išlo o bezplatne vypožičané vozidlo. Žalobca nemá nárok na paušálnu náhradu, ktorá je v zmysle zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách náhradou za opotrebenie vozidla. Poukázala na skutočnosť, ktorú súd prvej inštancie nezobral do úvahy, že predmetné vozidlo C. N., EČV F., bolo v BSM oboch strán sporu a žalobca bez súhlasu žalovanej vozidlo predal A. O. D., od ktorého si vozidlo následne bezodplatne dlhodobo vypožičal. Žalobca tak v roku 2021 urobil zámerne, aby následne mohol od žalovanej žiadať úhradu nákladov na prevádzku vozidla. Ide o správanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Opakovane poukázala na obsah žalobcom predloženého čestného vyhlásenia, ktorým chcel žalobca preukázať existenciu dohody s vlastníkom vozidla o tom, že žalobca znáša aj náklady spojené so starostlivosťou o vozidlo. Čestné prehlásenie je datované dňa 02.12.2024. V zmysle čl. IV. bod 4. Zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021, na ktorú sa žalobca odvoláva, akékoľvek zmeny tejto zmluvy je možné vykonať len na základe písomnej dohody zmluvných strán formou písomných dodatkov podpísaných oboma stranami. V Zmluve o výpožičke nebolo dohodnuté to, čo uvádza majiteľ vozidla v čestnom prehlásení a nebolo to následne dohodnuté ani formou, akú si strany dohodli. Vzhľadom na tieto skutočnosti čestné prehlásenie a jeho obsah je vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu irelevantné. Čestné prehlásenie je jednostranný právny úkon a nie je podpísané žalobcom. Žalobca v konaní nepreukázal, že by v roku 2022 vynaložil akékoľvek náklady na prevádzku vozidla (platba poistného, servisné prehliadky, náklady na opravy a údržbu vozidla).

2.4. Ďalej uviedla, že je potrebné zobrať do úvahy skutočnosť, že strany sporu sú manželia a dosiaľ nedošlo k zániku ich BSM. Vzhľadom na túto skutočnosť, náklady, ktoré hradil poškodený za účelom cesty na realizáciu styku boli s veľkou pravdepodobnosťou vyplatené

z majetku, ktorý je stále BSM (z príjmu žalobcu). Príjem jedného z manželov počas trvania BSM patrí do BSM. Teda nie je pravdou tvrdenie, že konaním žalovanej vznikla žalobcovi škoda na majetku v jeho výlučnom vlastníctve a žalovaná sama sebe škodu spôsobiť nemohla. Nestotožnila sa s vyjadrením žalobcu, že na daný prípad je možné aplikovať rozhodnutie, že plnenia zo zmluvy o vypožičaní, pokiaľ zmluvu uzatvoril len jeden z manželov nepatria do BSM. Mala za to, že v súvislosti s nárokom na náhradu škody, tak ako bola uplatnená žalobcom je potrebné žalobcom preukázať, že žalovaná (zatiaľ jeho manželka) spôsobila škodu na majetku v jeho výlučnom vlastníctve. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by žalovaná úmyselným konaním porušila svoju povinnosť, a tým mu spôsobila škodu na jeho výlučnom majetku.

2.5. V súvislosti s odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP poukázala na skutočnosť, že v priebehu konania na súde prvej inštancie, aj keď na poslednom pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu navrhla, aby súd dotazom na zamestnávateľa žalobcu zistil, či žalobcovi zamestnávateľ nerefunduje výdavky spojené s užívaním predmetného vozidla. Žalovaná súdu prvej inštancie oznámila, že má novú informáciu od bývalého kolegu žalobcu, že vo funkcii, ktorú zastáva žalobca aj ktorú zastával v rozhodnom čase bol na funkcii vo vyššom manažmente, na ktorej náklady spojené s prevádzkou vozidla zamestnancovi hradil zamestnávateľ. Navrhla, aby súd vykonal dôkaz dotazom na zamestnávateľa žalobcu KOOOPERATÍVA, d.s.s., a. s., IČO: 35 904 305 so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava. Na návrh reagoval právny zástupca žalobcu, ktorý uviedol, že v čase, keď malo dôjsť k údajnému porušeniu právnej povinnosti v tejto spoločnosti jeho mandant nepracoval, pretože s ním má mailovú komunikáciu, z ktorej vyplýva, že pracoval v spoločnosti 365.1ife. Na základe tohto vyjadrenia žalobcu súd prvej inštancie návrh na doplnenie dokazovania zamietol, pričom vychádzal len z jednostrannej informácie, ktorú na pojednávaní poskytol žalobca, pričom táto informácia nebola pravdivá. Z úplného výpisu z obchodného registra obchodnej spoločnosti KOOOPERATÍVA, d.s.s., a. s., IČO: 35 904 305 vyplýva, že spoločnosť viackrát zmenila svoje obchodné meno a v období od 03.07.2021 do 31.05.2023 podnikala pod obchodným menom 365.1ife, d.s.s., a. s. Teda nedošlo k zmene zamestnávateľa, ale len k zmene obchodného mena. Žalovaná sa k informácii, na základe ktorej navrhla vykonať tento dôkaz dostala pred pojednávaním. Táto informácia jej pred tým známa nebola. Dôkaz navrhla vykonať bezprostredne po tom, ako jej informácia bola poskytnutá. Pokiaľ by vykonaným dôkazom bola potvrdená informácia, že spoločnosť v ktorej bol v rozhodnom období žalobca zamestnaný, resp. pre ktorú v danom čase vykonával činnosť mu nahrádzala náklady na prevádzku vozidla, u žalobcu by žiadna škoda nevznikla a žalobu by bolo z uvedeného dôvodu potrebné zamietnuť. Mala za to, že v danom prípade vykonanie tohto dôkazu bolo potrebné pre spravodlivé rozhodnutie vo veci samej.

3.1. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

3.2. K porušeniu právnej povinnosti uviedol, že žalovaná nijakým spôsobom nepreukázala existenciu jej tvrdenej objektívnej príčiny v deň styku dňa 20.08.2022, a to odmietavú vôľu maloletého. Žalovaná styk žalobcu s jeho synom v predmetný deň vôbec neumožnila a v konaní ani nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila. Žalovaná pred uskutočnením styku neupovedomila žalobcu o žiadnych objektívnych dôvodoch prečo by sa styk nemal realizovať. Až následne po príchode žalobcu do miesta bydliska maloletého stručne oznámila, že maloletý styk odmieta. Žalobca tak nemal preukázanú (a neskôr potvrdenú ako vykonštruovanú a v celom rozsahu klamlivú) objektívnu prekážku styku. Obmedziť alebo zakázať styk maloletého dieťaťa s rodičom môže iba súd, a to vždy iba v záujme dieťaťa na základe závažných skutkových okolností. Žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzročená. Žalovaná zároveň v konaní nepreukázala plač, schovávanie sa, ani žiadny iný odmietavý postoj maloletého. Naopak od žalovanej, žalobca vie v konaní preukázať znaleckým posudkom tendenčnosť a nepravdivosť jej tvrdení, keď žalovaná účelovo manipuluje maloletého voči žalobcovi. Do pozornosti súdu dal znalecký posudok č. 144/2020 vypracovaný znalkyňou PhDr. Martou Halašovou, PhD., ktorého žiadateľom bol Okresný súd Prievidza ku konaniu vedeného na danom súde pod sp. zn. 18P/54/2019. Zo znaleckého posudku vyplývajú závažné skutočnosti, ktoré len potvrdzujú, že žalovaná umocňuje u maloletého ňou naučenú krátkodobú odmietavú reakciu maloletého k smerom k žalobcovi. Táto reakcia však aj na základe posudku znalkyne po chvíli opadá a maloletý sa vie so žalobcom radostne hrať a komunikovať. Znalkyňa uviedla, že žalovaná si kladie vlastné podmienky pre styk žalobcu s maloletým a zároveň negatívne ovplyvňuje maloletého proti žalobcovi s tým, že si maloletý osvojuje negatívne nastavenie žalovanej proti žalobcovi a jej odmietavý

postoj k realizáciám styku. Deň zmareného styku, ktorý je predmetom konania, vyplýva z vykonateľného rozhodnutia súdu, ktorý určil styk otca

s maloletým. Žalovaná nepreukázala, ako sa "snažila" maloletého motivovať v deň zmareného styku, a to ani pred tým. V širšom kontexte žalobca uviedol, že žalovaná zmarila styk maloletého so žalobcom v priebehu štyroch rokov viac než 200 krát, pričom ide takmer o všetky stretnutia žalobcu s maloletým, ktoré boli súdom určené právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. V súvislosti s apelom Okresného súdu Bratislava IV uviedol, že odporúčanie Okresného súdu Bratislava IV na pojednávaní dňa 10.03.2022 v právnej veci sp. zn. 13P/91/2019 jednoznačne preukazuje vôľu a prísľub žalobcu a žalovanej, teda konsenzus oboch rodičov, že počnúc 17. kalendárnym týždňom roku 2022 (16.04.2022) sa styk rozšíri nad rámec právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, pretože styk podľa zistení súdu prebiehal riadne a rozšírenie styku bolo v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Nad rámec uvedeného žalobca poukázal na skutočnosť, že dňa 17.10.2024 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Prievidza vydalo uznesenie, ktorým bolo voči žalovanej začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie za spáchanie prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia, nakoľko na základe dôkazov bolo možné vyvodiť trestnú zodpovednosť za prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia. Tvrdenia o náležitej komunikácii žalovanej smerom k žalobcovi neboli žalovanou nijakým spôsobom preukázané, rovnako tak ani v samotnom odvolaní.

3.3. K právnej otázke výpožičky vozidla žalobca uviedol, že do konania predložil čestné vyhlásenie požičiavateľa motorového vozidla zo dňa 02.12.2024 výlučne za účelom reakcie na vznesené námietky žalovanej a preukázanie svojich tvrdení. V obdobných konaniach o náhradu škody nebol nárok cestovných náhrad spochybňovaný a nebol ani predmetom posudzovania, pretože nešlo o spornú otázku. Žalobca je v zmysle dohody s požičiavateľom povinný starať sa o technický stav motorového vozidla, a to uhrádzať všetky povinné technické prehliadky, ako aj vymieňať všetky opotrebované časti motorového vozidla na vlastné náklady. Rovnako je povinný udržiavať motorové vozidlo v riadnom technickom stave na jeho užívanie a za týmto účelom je žalobca povinný uhrádzať všetky náklady spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla. Cestovné náhrady za používanie predmetného motorového vozidla znáša žalobca výlučne sám, a to v celom rozsahu. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviciach, sp. zn. 22Co 577/2003, potvrdený uznesením Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003, v zmysle ktorého "...i když smlouva o výpůjčce je bezplatná, není vyloučena dohoda o určité náhradě za opotřebení půjčené věci, jak tomu bylo v daném případě ... v případě, ak si zmluvné strany dohodnú náhradu za opotrebovanie veci, ich dohoda má prednosť". Správnosť argumentácie žalobcu v súvislosti s právnou otázkou výpožičky vozidla v ostatných štyroch obdobných a právoplatne skončených veciach medzi žalobcom a žalovanou, ktorých predmetom bola aj námietka žalovanej k čestnému vyhláseniu, potvrdil Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 28.01.2025, sp. zn. 27Co/3/2025, ako aj rozsudkom zo dňa 28.01.2025, sp. zn. 27Co/5/2025, rozsudkom zo dňa 29.01.2025, sp. zn. 5Co/3/2025 a rozsudkom 25.02.2025, sp. zn. 27Co/11/2025, ako aj v právoplatne skončených konaniach sp. zn. 11Co/12/2025, sp. zn. 8Co/18/2025, sp. zn. 8Co/2/2025, sp. zn. 17Co/22/2025, alebo sp. zn. 27Co/5/2025. Žalobca v konaní riadne preukázal vznik škody v celom rozsahu, vrátane cestovných náhrad, a preto prijatie odlišného záveru by bolo hrubým zásahom do princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a najmä hrubým zásahom do žalobcovho základného práva na ochranu majetku a práva na súdnu a inú ochranu. Žalobca odmietol nesprávnu argumentáciu žalovanej, že žalobcovi nemôže vzniknúť škoda na majetku v jeho výlučnom vlastníctve z dôvodu, že nedošlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Uplatňovaný nárok žalobcu v konaní nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože škoda vznikla nesporne v súvislosti s vecou, ktorá podľa svojej povahy slúži výlučne osobnej potrebe žalobcu. Náklady, ktoré žalobca vynaložil v súvislosti s realizáciou styku s dieťaťom, neboli vyplatené z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože objektívne a reálne byť použité ani nemohli. Odporuje tomu právna úprava a dlhodobý skutkový stav medzi manželmi. Žalobca sa odvolal tiež na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 113/1993 (R 71/1994), v zmysle ktorého "Ak zmluvu o vypožičaní motorového vozidla uzavrel len jeden z manželov, nejde o taký úkon, ktorý by sa týkal veci spoločnej obidvom manželom (§ 145 ods. 1 OZ). Z tejto zmluvy je povinný plniť len ten z manželov, ktorý zmluvu uzavrel." Skutočnosť, že žalobca a žalovaná spolu dlhodobo nezdediajú domácnosť, ich domácnosti sú oddelené, spoločne nehospodária a nijakým spôsobom sa nepodieľajú na udržiavaní a rozvíjaní majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, súd v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zohľadní pri posudzovaní, čo sa prijme a čo sa neprijme do predmetu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva

manželov. Ak je spôsobená škoda na bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, obzvlášť úmyselným protiprávnym konaním, tak je to škodca, ktorý je povinný náhradu škody zaplatiť. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky už ustálila, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatria plnenia vyplývajúce zo zmluvy o výpožičke motorového vozidla uzatvorenej medzi žalobcom a požičiavateľom. Žalobca poukázal tiež na odbornú literatúru, v zmysle ktorej príkladom uvedeného vzťahu medzi manželmi je vzťah zodpovednosti za škodu vyplývajúci z konania jedného z manželov, ktorým spôsobil škodu na výlučnom majetku druhého manžela. Preto, s odkazom aj na odbornú literatúru, náhradu škody nemožno realizovať z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože poškodený by sa obohatil zo svojho majetku a na úhradu škody sa preto má použiť výlučný majetok škodcu. (TICHÝ V., K zodpovednosti za škodu spôsobenou medzi manželmi, Bulletin Advokacie, 1986, s. 40). Aj v zmysle ďalšej komentovanej literatúry, vyplýva, že "Konanie väčšinového spoluvlastníka tak môže byť vnímané ako porušenie povinnosti konať

v súlade s dobrými mravmi príp. ide o porušenie zásady neminem leadere, ktorá je akcentovaná v § 415 OZ a ktorá tvorí ideový základ práva na náhradu škody a môže teda zakladať vznik nároku na náhradu škody podľa § 424 OZ, príp. § 420 OZ." (ŠTEVČEK M., a kol. Občiansky zákonník II. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 1076). Uvedený právny názor je nutné analogicky aplikovať aj na vzťah medzi manželmi. Zodpovednosť za škodu a uplatňovanie nároku na náhradu škody medzi manželmi v prípade úmyselného protiprávneho konania na veci osobnej potreby jedného z manželov je prípustné, čo podporuje bohatá súdna prax najvyšších súdnych autorít, uvedená aj v ostatných písomnostiach žalobcu, a je podporená aj konajúcim súdom v obdobných a početných sporoch medzi žalobcom a žalovanou. Záverom žalobca uviedol, že z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Na základe uvedeného preto žalovaná v zmysle § 415 a § 420 OZ zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému.

4. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach odvolania (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) pričom dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

6. Žalovaná v odvolaní namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP.

7. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

8. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

9. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Žalovanou uplatnené odvolacie námietky neboli spôsobilé privodiť zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Odvolací súd rovnako pri skúmaní postupu súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady konania, pre ktoré by musel

napadnuté rozhodnutie zrušiť. V odvolacom konaní neboli tvrdené a preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na uvedené si odvolací súd osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP bez opätovného opakovania tých istých skutkových a právnych záverov už vyjadrených

v napadnutom rozhodnutí. Pričom na zdôraznenie jeho správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

11. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

12. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

13. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu vznikú v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a porušením právnej povinnosti a zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Prvé tri predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich leží na poškodenom. Zavinenie je subjektívnej povahy, jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá. Základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu je príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou u poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná. Porušenie právnej povinnosti musí byť preukázané, v predmetnom prípade sa jedná o právnú povinnosť uloženú rozhodnutím súdu o úprave styku otca (žalobcu) s maloletým dieťaťom. Podľa výkladu súdnej praxe sa škodou rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. V zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné a účelné (nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 177/08-31 zo dňa 29. januára 2009).

14. V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal náhrady škody od žalovanej, ktorá mu vznikla zmareným stykom s maloletým dieťaťom, keď napriek tomu, že dňa 20.08.2022 pricestoval do miesta styku s dieťaťom, kde si ho mal prevziať, žalovaná mu styk s maloletým neumožnila, dieťa na styk nepripravila tak, aby bol styk zrealizovaný v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia.

15. Žalovaná namietala správnosť právneho posúdenia zodpovednosti za škodu a mala za to, že neboli správne posúdené predpoklady vzniku jej zodpovednosti za škodu, keď súdom nariadený styk žalobcu s maloletým sa neuskutočnil dňa 20.08.2022 pre vôľu maloletého, pretože maloletý styk s otcom odmietal a žalovaná považovala svoje konanie za také, ktoré sledovalo najlepší záujem maloletého. Poukázala na to, že k neuskutočneniu styku došlo aj z dôvodu nevhodného správania žalobcu, ktorý na žalovanú naliehal, aby sa styk s maloletým uskutočnil mimo rozsahu vykonateľného rozhodnutia. Odvolací súd po preskúmaní veci vyhodnotil odvolacie námietky žalovanej ako nedôvodné. Žalobca sa domáhal náhrady škody titulom vynaložených cestovných nákladov na cestu do miesta styku s maloletým synom dňa 20.08.2022 za účelom realizácie styku so synom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v tomto čase existoval právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 18P/54/2019-2555 zo dňa 9. marca 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23. júna 2022, ktorý žalobcovi umožňoval styk s maloletým okrem iného i dňa 20.08.2022. V zmysle uvedených rozsudkov bol žalobca oprávnený stýkať sa s maloletým synom každý nepárny týždeň vždy v sobotu od 10:00 hod. do 18:00 hod. a v nedeľu od 9:00 hod. do 18:00 hod. bez prítomnosti žalovanej. Žalovanej bola zároveň uložená povinnosť maloleté dieťa na styk so žalobcom pripraviť a odovzdať ho žalobcovi v stanovenom čase pred vchodom do budovy L. E. H. na K. J., kde jej ho žalovaný v stanovenom čase odovzdá.

16. Práve okolnosť, že v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré uvádza. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z

toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu.

17. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplynulo a nebolo v konaní sporné, že žalobca sa dňa 20.08.2022 dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom realizácie styku s maloletým v zmysle vyššie uvedeného vykonateľného rozhodnutia súdu, avšak styk žalobcu s maloletým synom sa neuskutočnil. Z výpisu SMS komunikácie bolo zistené, že žalobca dňa 20.08.2022 kontaktoval žalovanú, pričom žalovanej oznámil, že je na námestí. Žalovaná reagovala na sms správu a uviedla, že maloletý syn nechce ísť, stále plače, že nechce ísť spinkať k otcovi a nechce ísť za otcom, pretože ho nedonesie večer domov. Žalobca sa dostavil pred dom žalovanej, žiadal odovzdanie maloletého, pričom žalovaná opätovne oznámila žalobcovi, že maloletý nechce ísť a plače, že nechce ísť za tatkom a spať u neho. Žalovaná žalobcovi maloletého na styk neodovzdala.

18. Súd prvej inštancie sa správne v prvom rade zaoberal posúdením porušenia právnej povinnosti na strane žalovanej. Rovnako tak pre posúdenie veci bolo potrebné zistiť, či tu boli také okolnosti, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že vzniknutej škode nemohla žalovaná zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od nej objektívne požadovať.

V predmetnej veci z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by existovali také objektívne okolnosti, pre ktoré by k styku žalobcu s maloletým dňa 20.08.2022 nemohlo dôjsť. Žalovaná v tejto súvislosti namietala vôľu maloletého, ktorý mal podľa žalovanej styk so žalobcom odmietat'. Odvolací súd nepopiera, že záujem maloletého dieťaťa je kľúčovým kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach maloletých detí, avšak v predmetnom konaní o náhradu škody bolo nevyhnutné vychádzať z toho, že dané kritérium (najlepší záujem maloletého dieťaťa) bolo zohľadnené v konaniach starostlivosti súdu o maloleté dieťa, a pokiaľ bolo v konaní starostlivosti súdu o maloletého istým spôsobom rozhodnuté a rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť, nebolo prípustné, aby súd v konaní o žalobcom uplatnenej náhrade škody súlad so záujmom maloletého nanovo hodnotil alebo prehodnocoval. Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a dokazovalo neexistenciu zavinenia žalovanej. Odvolací súd zároveň dodáva, že žalobca nežiadal styk s maloletým mimo stanovených denných hodín, domáhal sa styku dňa 20.08.2022 v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu, preto ani námietka žalovanej, že žalobca sa predchádzajúci deň 19.08.2022 domáhal styku s maloletým v rozsahu na prespanie, teda v rozpore s právoplatným rozhodnutím súdu, nie je dôvodná. Pričom žalovaná v tomto smere nepreukázala, že by vyvinula akékoľvek snahu smerujúcu k upokojeniu maloletého a k následnej pozitívnej motivácii maloletého na skutočnosť, že styk sa mal realizovať len v dennom čase bez "prespatia u otca". Treba mať na zreteli, že išlo o štvorročné dieťa závislé na matke, ktorá ho má vo svojej starostlivosti, a tak má možnosť dieťa ovplyvňovať i po vôľovej stránke. Povinnosťou žalovanej bolo maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie so žalobcom umožniť, čo sa však v danej veci nestalo. Žalovaná nepreukázala existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu s maloletým v predmetný deň realizovať.

19. Odvolací súd považoval pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie za významné, že žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 20.08.2022, žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov, pričom za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku so žalobcom zo strany maloletého. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietavému postoj u maloletého tak, ako to tvrdí žalovaná. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo splnenie si súdom uloženej povinnosti maloletého syna na styk s otcom riadne pripraviť, teda nepreukázala, že by vyvinula akékoľvek opatrenia smerujúce k upokojeniu maloletého, k pozitívnej motivácii maloletého a k riadnemu odovzdaniu maloletého na styk tak, aby sa predišlo vzniku škody. Pokiaľ ide o otázku vzniku škody, v konaní bolo preukázané, že žalobca dňa 20.08.2022 absolvoval za účelom styku so synom cestu osobným motorovým vozidlom zo svojho bydliska (H.) do miesta styku s maloletým (H.). Stretnutie sa však nezrealizovalo, nakoľko žalobcovi nebol umožnený styk s maloletým a žalovaná neodovzdala maloletého na styk so žalobcom. V danej veci bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého syna na styk so žalobcom riadne a včas pripraviť a styk so žalobcom

umožniť. Žalovaná zavinene zmarila styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi, a zároveň žalovaná nesplnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. O splnení prevenčnej povinnosti by bolo možné uvažovať vtedy, ak by žalovaná existujúcu objektívnu okolnosť žalobcovi včas oznámila a ten by tak nemusel zbytočne absolvovať cestu do miesta bydliska maloletého, čo nebolo preukázané.

20. Pokiaľ žalovaná namietala neunesenie dôkazného bremena žalobcu v časti nepreukázania porušenia povinnosti žalovanej spôsobenej jej úmyselným konaním a spôsobenie škody na jeho výlučnom majetku, v tomto smere je potrebné uviesť, že táto námietka je nedôvodná, nakoľko priame porušenie povinnosti žalovanej styk žalobcu s maloletým synom umožniť a tiež syna na tento styk s otcom aj riadne pripraviť podľa právoplatného rozhodnutia súdu, bolo v konaní riadne preukázané, rovnako ako bola preukázaná tiež uplatnená škoda vzniknutá zmareným stykom spočívajúca v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z bydliska žalobcu do miesta styku s maloletým, pričom vypožičané motorové vozidlo, ktoré na túto cestu bolo účelne využité, je predmetom, ktorý slúži osobnej potrebe žalobcu, a z tohto dôvodu škoda na ňom vzniknutá je vyňatá z režimu BSM v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené konanie žalovanej nepožíva právnu ochranu, keď v dôsledku porušenia povinnosti jej uloženej súdnym rozhodnutím vznikla výlučne v majetkovej sfére žalobcu škoda. V prípade, ak by žalovaná svoju povinnosť splnila, predmetné trovy by u žalobcu nevznikli.

21. V odvolaní žalovaná ďalej namietala i výšku cestovných nákladov, ktoré boli žalobcovi priznané. Vytýkala, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom uvedené užíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021 uzavretej na dobu neurčitú, ktorá je bezplatným právnym úkonom, a preto žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov. Navyše namietala existenciu dohody s vlastníkom vozidla o tom, že žalobca znáša náklady spojené so starostlivosťou o vozidlo, ktorá mala vyplývať z čestného prehlásenia zo dňa 02.12.2024. Odvolací súd s týmto konštatovaním žalovanej nesúhlasí, súd prvej inštancie vysvetlil svoje úvahy ohľadom rozsahu týchto nákladov a tiež povinnosti žalobcu znášať náklady spojené s užívaním vozidla a zachovaním jeho riadneho technického stavu a mobility, s ktorým hodnotením a následným právnym posúdením odvolací súd v celom rozsahu súhlasí. Podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak si zmluvné strany v súvislosti s opotrebovaním vypožičanej veci dohodli určitú náhradu (uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo 2369/2003 zo dňa 22. decembra 2004). K namietanému čestnému prehláseniu, ktoré podľa názoru žalovanej nepreukazuje uzatvorenie dohody zahrňujúcej starostlivosť o vozidlo, odvolací súd uvádza, že nárok na náhradu nákladov za amortizáciu vozidla by žalobca mal aj bez predloženého čestného vyhlásenia, ktoré je v tomto smere irelevantné, tak ako uvádza žalovaná, nakoľko už z obsahu zmluvy o výpožičke (článok II bod 5) je vypožičiavateľ povinný chrániť motorové vozidlo pred poškodením, stratou alebo zničením, čo pri dlhodobom vypožičívaní motorového vozidla predpokladá aj prevádzkové náklady spojené s udrzaním riadneho technického stavu a mobility motorového vozidla, tak ako to správne uviedol už súd prvej inštancie. Predložené čestné prehlásenie, ktoré svojím obsahom nepredstavuje dodatok k uzatvorenej zmluve o výpožičke, tak ako to prezentovala žalovaná, možno chápať len ako špecifikáciu povinností vypožičiavateľa vo vzťahu k predmetu výpožičky.

22. Nie je relevantná ani obrana žalovanej, že žalobca nie je vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenajaté (porovnaj R12/1990).

23. Žalovaná ďalej namietala, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností s tým, že na poslednom pojednávaní navrhla, aby u zamestnávateľa žalobcu KOOPERATIVA, d.s.s., a. s., IČO: 35 904 305 zistil, či žalobcovi zamestnávateľ refunduje výdavky spojené s užívaním predmetného vozidla. Žalovaná argumentovala tým, že sa predmetnú skutočnosť dozvedela pred pojednávaním a dôkaz navrhla vykonať bezprostredne po tom, ako jej bola uvedená informácia poskytnutá od bývalého kolegu žalobcu, avšak súd prvej inštancie tento jej návrh na doplnenie dokazovania zamietol, pričom vychádzal len z jednostrannej informácie poskytnutej žalobcom, že v uvedenom období v spoločnosti KOOPERATIVA nepracoval, ktorá ale nebola pravdivá, nakoľko z úplného výpisu z obchodného registra obchodnej spoločnosti KOOPERATIVA, d.s.s., a. s.,

IČO: 35 904 305 je zrejme, že v období od 03.07.2021 do 31.05.2023 podnikala pod obchodným menom 365.1ife, d.s.s., a. s.

24. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie návrh zamietol a dôkaz nevykonal, nakoľko návrh bol neúplný s tým, že žalovaná na výzvu súdu nepreukázala, kde bol v rozhodnom čase žalobca zamestnaný, keďže žalobca poprel, že by bol v čase nerealizácie styku s maloletým zamestnaný v Kooperativa a. s. a zároveň s prihladením na sudcovskú koncentráciu konania nie včas uplatnený, nakoľko návrh bol prednesený až na prvom pojednávaní.

25. Podľa čl. 8 Základných princípov CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

26. Podľa čl. 17 Základných princípov CSP súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

27. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

28. Podľa § 153 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

29. Podľa § 179 ods. 1 CSP pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadením na povahu konania a účel tohto zákona.

30. Podľa § 181 CSP po vyvolaní veci a úkonoch podľa § 180 žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrení podľa § 167. Žalovaný má právo vyjadriť sa k prednesu žalobcu. Strana môže odkázať na svoje písomné podanie. Po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. V konaní sa postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a prostriedkoch procesnej obrany a v súlade s ustanoveniami o dokazovaní. Ak strana alebo jej zástupca nie sú schopní predniesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia a označiť alebo predložiť dôkazy na ich preukázanie, súd im môže určiť lehotu na dodatočné splnenie tejto povinnosti. Po márnom uplynutí tejto lehoty nemusí súd na tieto skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy prihliadať. Tým nie sú dotknuté ustanovenia § 153 a 154. Ak v dôsledku postupu podľa odseku 4 došlo k odročeniu pojednávania, trový odročeného pojednávania znáša ten, kto odročenie zaviniť.

31. Z vyššie citovanej právnej úpravy vyplýva, že civilné sporové konanie je založené na princípe kontradiktórnosti konania a prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 CSP). Nielen z ustanovenia § 179 ods. 1 CSP, ale aj z čl. 17 základných princípov vyplýva povinnosť súdu viesť súdne konanie takým spôsobom, aby sa vo veci rozhodlo čo najpružnejšie, pričom spôsob, ako docieľiť takýto postup, spočíva v činnosti súdu a strán konania pred a pri nariadení pojednávania. Ak súd pred nariadením pojednávania identifikuje všetky medzi stranami sporné skutočnosti a návrhy strán na vykonanie dôkazov a zároveň strany poučí o následkoch sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 CSP, súdu nič nebráni rozhodnúť spor na tomto prvom pojednávaní na základe dovtedy stranami sporu predložených účinne nepopretých skutkových tvrdení a dôkazov, bez toho, že by tým porušil právo na spravodlivý proces.

32. Zo spisu súdu prvej inštancie bolo preukázané, že súd prvej inštancie v predmetnej veci dňa 12.03.2025 doručil právnomu zástupcovi žalovanej v súlade s § 167 ods. 4 CSP vyjadrenie žalobcu k odporu žalovanej proti platobnému rozkazu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k jeho obsahu, s možnosťou uviesť ďalšie skutočnosti a označiť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení spolu s poučením podľa § 153 ods. 1, 2, 3 CSP o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

33. Z obsahu zápisnice o pojednávaní súdu prvej inštancie zo dňa 15.05.2025 zachytávajúcej v zmysle § 99 ods. 1 CSP označenie prejednávanej veci, prítomnosť zúčastnených osôb, priebeh procesného úkonu, podstatný obsah prednesov a výroky rozhodnutia, odvolací súd zistil, že žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu až na uvedenom pojednávaní navrhla vykonať dopyt na spoločnosť Kooperatíva a. s.,

Štefanovičova 4, Bratislava ohľadom skutočnosti, ktorú svojmu právnomu zástupcovi uviedla žalovaná ráno v deň pojednávania mailom, že vie, že žalobca je zamestnanec spoločnosti Kooperatíva vo funkcii generálneho riaditeľa, kde by mal mať súhlas zamestnávateľa alebo dohodu so zamestnávateľom na používanie súkromného motorového vozidla okrem iného aj na služobné účely s tým, že paušálne náhrady na servis, výmenu pneumatík, možno z časti PHM, by mu mal refundovať zamestnávateľ.

34. Odvolací súd zo zvukového záznamu z predmetného pojednávania (cca od 47 min.) zistil, že súd prvej inštancie nepovažoval návrh žalovanej na vykonanie dokazovania dopytom zamestnávateľa žalobcu za riadny a úplný, zároveň návrh považoval za oneskorený s tým, že od roku 2022 žalovaná mala dostatok času, aby uvedené skutočnosti predniesla súdu prvej inštancie, pričom návrh bol uplatnený až na pojednávaní. Vzhľadom na koncentráciu konania a neúplnosť návrhu súd prvej inštancie uviedol, že dôkaz nevykoná.

35. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že žalovaná bola v konaní pred súdom prvej inštancie riadne poučená o svojich procesných právach a povinnostiach podľa § 167 ods. 4 CSP a § 153 ods. 1 až 3 CSP o uplatnení prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany riadne a včas s určením 10 - dňovej lehoty na ich uplatnenie a s poučením, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy nemusí súd prihliadať. Žalovaná v zmysle citovaných zákonných ustanovení nepostupovala, vykonanie dokazovania v súdom určenej lehote nenavrhol. Dôkazný návrh žalovaná predniesla až na pojednávaní, pričom nepreukázala, a to ani v odvolacom konaní, že návrh nemohla uplatniť skôr. Súdu prvej inštancie, ani odvolaciemu súdu nebol predložený ani email, na ktorý sa odvoláva právny zástupca žalovanej, z ktorého by malo vyplývať, že žalovaná disponuje novou informáciou odôvodňujúcou vykonanie dokazovania, ktorá jej pred tým nebola známa.

36. Odvolací súd dospel k záveru, že nič nemožno vytknúť následnému procesnému postupu súdu prvej inštancie, ktorý neprihliadol na žalovanou neskôr, s odstupom dvoch mesiacov, až na prvom pojednávaní navrhnuté vykonanie dokazovania a tento svoj postup v napadnutom rozsudku riadne odôvodnil. V procesnom postupe prvoinštančného súdu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil žiadne také pochybenie, ktorým by bolo žalovanej znemožnené uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

37. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, vec po právnej stránke správne posúdil a správne rozhodol, keď žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 128,15 Eur. Súd prvej inštancie zároveň správne vyhodnotil deň, od ktorého sa žalovaná dostala do omeškania so zaplatením priznanej sumy, a to odo dňa 11.01.2025, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanej s tým, že v danom prípade je žalovaný nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím. Žalovaná bola prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až doručením žaloby, preto sa dostala do omeškania deň nasledujúci po doručení žaloby. Rovnako súd prvej inštancie žalobcovi priznal úrok z omeškania v správnej výške 8,15 % p. a. v súlade s § 3 nariadenia vlády 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

38. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc zo zásady úspechu.

39. Odvolací súd tak na základe vyššie uvedeného rozsudok súdu prvej inštancie podľa

§ 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi proti žalovanej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).